

[Laurits Pedersen.]

at have Eneansvaret for denne Lov, saa under jeg gerne det ærede Medlem dette. Jeg kunde, hvis jeg skulde være en lille Smule spydig, ønske, at de Herrer kunde faa Lov til at gennemføre denne Lov, for den vil bevirke, at der opstaar en Irritation over for den højtærede Minister — som jeg for Resten ikke specielt ønsker skal irriteres — og overhovedet over for et Ministerium, der gennemfører en saadan Lovgivning, og naar denne Irritation samles sammen med al den anden Irritation, som dette Ministerium fremkalder, vil det til Slutning maaske kunne bevirke, at vi snarest muligt bliver fri for det.

Ulrich: Det foreliggende Lovforslag er paa væsentlige Punkter en Skærpelse af Loven af 18. April 1925. Paa nogle Punkter er denne Skærpelse efter min Mening berettiget, for andre Punktets Vedkommende absolut uberettiget og uantagelig. Den højtærede Justitsminister vil ikke med dette Lovforslag i Haanden — Forslaget er jo forelagt paa Ministerens Initiativ — med Rette kunne sige, at han er en Hundeven. Lovforslaget vil, ført ud i Livet som Lov, efter min Mening blive Begyndelsen til Hundenes Udryddelse. Selvfølgelig kan man selv efter dette Forslags Vedtagelse med fuld Ret holde Hunde, men den Tilværelse, man derefter vil kunne byde disse Dyr, er fuldstændig stridende imod Naturen. Naa, ja, naar man her i dette Samfund med den nussiddende Regerings Assistance stadig indskrænker Menneskets Frihed, er det maaske kun naturligt, at man ogsaa fra den Side gør sig Bestræbelser for at indskrænke Dyrenes, i dette Tilfælde Hundenes Frihed. Men det maa ikke forbavse den højtærede Justitsminister, at vi, der virkelig er *Hundevenner*, ikke kan følge ham paa denne Bane. Hunden er nu engang givet Mennesket ikke alene som Medhjælp, men til Beskyttelse og som Ven, som et Dyr, der paa mangfoldige Maader gør Livet lettere at leve for os Mennesker. Loven af 18. April 1925 greb ind i dette Forhold mellem Mennesket og Hunden paa en saadan Maade, at man efter min Mening gav Hundefjenderne alt, hvad de kunde forlange. Jeg kan derfor ikke se, at der er nogen som helst Grund til nu saa kort Tid efter yderligere at skærpe og vanskeliggøre Forholdet, saaledes som det her er Tilfældet alene med Undtagelse af et enkelt Punkt, som jeg senere skal komme til, hvor det efter min Mening er rimeligt, at man bremser Hunde-

nes skadelige Optræden over for vore andre Husdyr.

Jeg kan godt forstaa, at det har forvoldt den højtærede Justitsminister som paastaaet Hundeven meget Hovedbrud at affatte dette Lovforslag. Det havde været betydeligt lettere for den højtærede Minister, dersom han, ligesom sin Forgænger, havde erklæret sig for Hundefjende, saa kunde den højtærede Minister have skrevet Loven med tre ganske korte Paragraffer: § 1: Hundehold i Byerne er forbudt; § 2: Hunde paa Landet skal holdes inde eller føres i Snor; § 3: Overtrædelse af disse Paragraffer straffes med Fængsel... (*Justitsministeren* [Steincke]: Med Dødsstraf!) — ja, ogsaa det, saa havde man rimeligvis ramt det paa Prikken.

Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg tillade mig nærmere at gennemgaa Lovforslaget, og jeg vender mig da først til § 1. Her har Ministeren strøget Bestemmelsen i den nugældende Lovs § 1 om, at i Landkommuner kan Sogneraadet afgøre, hvorvidt Bestemmelserne om Anmeldelse og om Hundeafgift skal praktiseres eller ikke. Denne Ændring i Forhold til den bestaaende Lov er af afgørende Betydning for vor hele Stilling til dette Lovforslag. Man forlanger, at samtlige Hunde i Landet skal registreres, endskønt man ved, at kun 117 af Landets 1 287 Landkommuner i Henhold til Loven af 18. April 1925 har indført Anmeldelse og Hundeafgift. Man lader med andre Ord haant om disse 1170 Kommunalbestyrelser, man siger ganske simpelt, at vil de ikke med det gode, saa skal de med det onde. Hvad bryder vi os, siger den højtærede Regering, om kommunalt Selvstyre! Er det ikke os, der regerer! Det er Parolen, hvorefter disse 1 170 Kommunalbestyrelser sig haver at rette.

Selv om der ikke var andre Ændringer i Loven af 18. April 1925 end denne, maatte vi fra vor Side modsætte os Lovforslagets Fremme, medmindre den højtærede Minister og de Partier, der støtter Regeringen i dette høje Ting, vil gaa ind paa en Forhandling med os, under hvilken man kan faa ændret det nuværende Forslag paa væsentlige Punkter.

Hvad er Grunden til, at den højtærede Minister ønsker den almindelige Registrering og Hundeafgiften gennemført? Det staar mig ikke klart, hvad Grunden hertil egentlig er, og det vil jeg gerne bede Ministeren om nærmere at gøre Rede for. Kan den højtærede Justitsminister ikke indse, at der er betydeligt mere Brug for Hunde-